

17de JAARGANG, NR. 312
11 FEBRUARI 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

All Ellington, Connie Han,
 Mark Lotz/Alan Purves,
 ZYFT, Jeroen van Helsingen e.a.

9 JAZZ OP DE PLANKEN

Yuri Honing Acoustic Quartet,
 Django Festival A'dam e.a.

EN VERDER O.A.:

7 De koffer van Eric Dolphy (H te Loo)

13 Blossom Dearie (Erik Marcel Frans)

14 Europe Jazz Media Chart

15 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2018

JF NR. 313 KOMT 4 MAART UIT

NIEUWS

**Drie Downbeat-sterren voor
 Nederlandstalig album Fay Claassen**

Het album 'Dutch Songbook', dat zangeres Fay Claassen met de WDR Big Band maakte en dat een aantal Nederlandstalige liedjes bevat, heeft in een recensie in het maartnummer van het Amerikaanse blad Downbeat drie van de vijf te vergeven sterren gekregen. Op de plaat staan onder meer 'Aan de Amsterdamse grachten', 'Is dit alles', 'Zonder jou' en 'Opzij, opzij, opzij.' Criticus Robert Ham: "Even a poignant ballad like 'Zonder jou,' where she's only accompanied by pianist Cor Bakker, has a lively and infectious energy. (-) Bakker's piano has moments that rub a little too roughly against the tightly configured sound of the full group, and guitarist Peter Tiehuis opts for rock-like tones that just don't work in this context. Luckily, Claassen's vocals arrive at just the right moments to direct attention back to the core spirit of this work: a cross-cultural pollination of languages and music that yields moments of stunning color and texture." De plaat werd live opgenomen in Düsseldorf, eind november 2015.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

JAZZFESTIVALS KOMEN MET EERSTE NAMEN

Diana Krall tijdens het North Sea Jazz Festival 2013. Van de zomer is ze weer in Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Onder anderen het Chris Potter Quintet, Joshua Redman - Still Dreaming, het Bobo Stenson Trio en Ambrose Akinmusire Origami Harvest komen deze zomer naar het **North Sea Jazz Festival**. Dat maakte de organisatie eind januari bekend. Ook zangeres Diana Krall, zanger Bobby McFerrin, pianist Abdullah Ibrahim & Ekaya, trompettist Avishai Cohen, het Christian Sands Trio, pianist Shai Maestro, saxofonist Kamasi Washington en het Michel Camilo Quartet & New Cool Collective Horns worden in Rotterdam verwacht. John Zorn komt met een speciaal marathonconcert met veertien verschillende ensembles, die meer dan vijftig verschillende composities uitvoeren uit Zorns omvangrijke muziekboek 'The Bagatelles'. Popliefhebbers kunnen in het programma iets van hun gading vinden met de Amerikaanse band Toto en de Engelse zanger-pianist Joe Jackson en zijn collega Jamie Cullum. Het North Sea Jazz Festival is van 12 tot en met 14 juli in Ahoy. De komende tijd zal de programmering van de 44ste editie stukje bij beetje worden onthuld.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Winnaar Toots Thielemans Award 2019 Federico Stocchi. (Foto: Maria Cabello)

Festivals komen met eerste namen

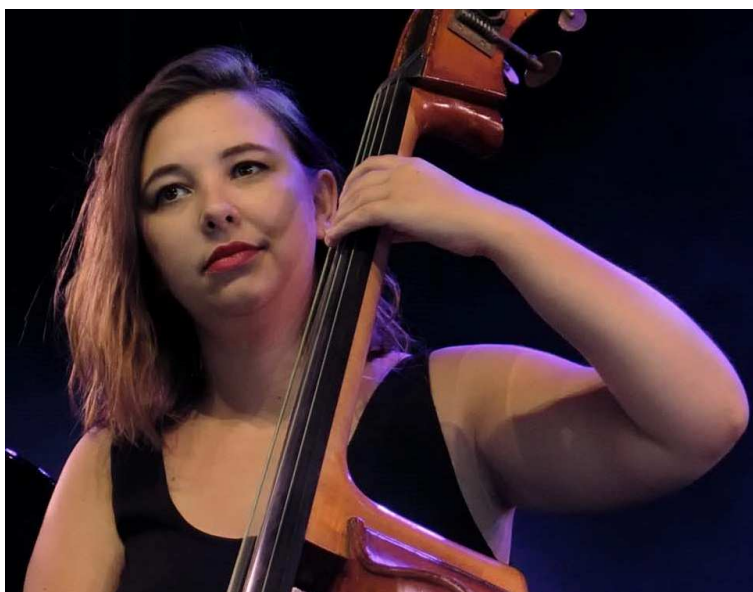
Bij het **Amersfoort Jazz Festival** is toetsenist Jasper van 't Hof 'nationaal artist in residence'. Hij speelt met Pili Pili, zangeres Izaline Calister en kerkorgel in duo met saxofoniste Kika Sprangers. Zij treedt ook op onder de noemer 'Next Generation', evenals drummer Sun-Mi Hong en de vocalisten Anna Serriere, Sanne Rambags en Marit van der Lei. Ook zijn de pianisten Bert van den Brink, Peter Beets, Karel Boehlee en Rob van Bavel van de partij. Verder is er een 'Tribute to Dexter Gordon' met drummer Eric Ineke, saxofonist Sjoerd Dijkhuizen, bassist Marius Beets en als gast zangeres Deborah Brown (zij is de 'artist in residence internationaal'). Liefhebbers van het grote geluid komen aan hun trekken met het Henk Meutgeert New Jazz Orchestra, de BVR Flamenco Big Band, en saxofonist Tony Vos met de Amersfoortse bigband OTM. Het Amersfoort Jazz Festival vindt van 23 tot en met 26 mei plaats.

Ook **Jazz in Duketown** heeft al een tip van de sluier opgelicht. Voor deze 46ste editie komen de basgitaristen Marcus Miller en Richard Bona naar Den Bosch. Andere musici die met Pinksteren optreden zijn Marius Neset Quintet, Roller Trio, Shake Stew, Tom Ibarra Group en Hilario Dúran Quartet. Uit eigen land staan Eric Vloeimans Gatecrash en Ruben Hein & Nederlands Jeugd Jazz Orkest op het podium. Het festival staat van 7 tot en met 10 juni in de agenda.

BASSIST KRIJGT TOOTS THIELEMANS AWARD

Bassist Federico Stocchi heeft zaterdag 26 januari in Brussel (in het Paleis voor Schone Kunsten/BOZAR) de Toots Thielemans Jazz Award 2019 gewonnen. Tweede werd de Nederlandse drummer Daniel Jonkers. De onderscheiding wordt jaarlijks uitgereikt aan de meest verdienstelijke studenten van de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium Brussel (KCB). Stocchi kreeg ook de publieksprijs. De Awards werden voor de tiende keer uitgereikt.

De jury bestond deze editie uit Diederik Wissels, Kurt Budé, Michel Bisceglia, Pieter Bast, Stéphane Galland, Pieter Nijsten, Bart De Nolf, Kathleen Coessens van het KCB en Roel Vanhoeck (programmator jazz BOZAR). Federico Stocchi kreeg een bedrag van 2.500 euro en Daniel Jonkers 1.500 euro. Het was geen gemakkelijke keus voor de jury: 'Het bijzonder hoogstaande speelniveau van beide laureaten heeft het (-) niet gemakkelijk gemaakt om tot een gefundeerde keuze te komen. Beide laureaten waren bijzonder aan elkaar gewaagd en dus hebben de kwalitatieve speelsheid en variatie van Federico Stocchi's composities alsook zijn arrangementen de jury overtuigd om hem als winnaar van de TTJA 2019 te selecteren.' Met de prijs wil het KCB, dit jaar samen met BOZAR, jong jazztalent stimuleren en zo de fundamenteën leggen voor hun latere carrière.

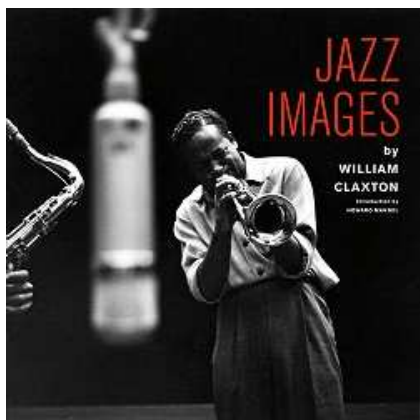
Bassiste Anneleen Boehme, lid van het LABtrio, toert mee met Criss Cross Europe. (Foto: Tom Beetz)

Criss Cross Europe eindigt tournee 2019 in Nederland

Voor de zesde keer werken dit jaar vijf jonge jazzmusici uit vijf Europese verschillende landen samen in het project Criss Cross Europe. Dit jaar doen ze dat onder hoede van de Franse toetsenist Bojan Z. Eerder namen Marilyn Mazur, Louis Sclavis en Ernst Reijseger de jongeren al eens onder hun hoede. De vijf geselecteerde jazztalenten zijn [Anneleen Boehme](#) (contrabas, België), Pol Belardi (vibrafoon, bas, Luxemburg), Yuri Rhodenborgh (gitaar, Nederland), Kirke Karja (piano, Estland) en Mathieu Penot (drums, Frankrijk). De band heeft vanaf 1 februari onder leiding van Bojan Z vijf dagen in Reims gerepeteerd en is daarna op tournee gegaan door de vijf landen van herkomst. Op 14 februari geven ze in België het voorlaatste concert en op 15 februari eindigt de tournee in Paradox in Tilburg.

JAZZ OP PAPIER

CLAXTON UITGEMOLKEN

William Claxton. Jazz images

Barcelona :
Elemental Music Records, 2018.
164 pag. ; 30x30 cm.
ISBN 978-84-09-03816-9 geb.
met stofomslag
Prijs 50 euro

Het lijkt een serie te worden, 'Jazz Images'. Na de uitgave in 2017 met werk van de Franse fotograaf Jean-Pierre Leloir is er nu een van de Amerikaan William Claxton. De beide boeken hebben een soortgelijke uitstraling en indeling. De meeste foto's bestrijken één pagina, sommige zijn uitgesmeerd over het tegenoverliggende blad. De meeste zijn in zwart-wit en tot stand gekomen in de jaren vijftig en zestig. De tekst is in het Engels, Frans en Spaans, en beperkt zich tot een paar inleidingen en de onderschriften.

Het aantal foto's is ongeveer 150, verdeeld over ruim zestig musici, alfabetisch gerangschikt. Opvallend is dat ongeveer de helft van hen in beide uitgaven voorkomt. Van een aantal zijn meerdere foto's afgedrukt. In het boek van Leloir spant Miles Davis de kroon met achttien foto's, gevolgd door Chet Baker met twaalf. Bij Claxton is de verhouding net andersom: van Chet zijn er ruim twintig, van Miles zeven. Anderen die er in beide boeken uitspringen zijn: John Coltrane met samen dertien, Billie Holiday elf, Bill Evans, Wes Montgomery en Sonny Rollins met elk samen negen.

Beide boeken zijn een toonbeeld van goed verzorgde uitgaven en geven een representatief overzicht van ieders werk uit hun meest actieve periode. Maar je kunt zo'n fotoboek ook op andere wijze benaderen.

In de wereld van de jazz deed William Claxton, van huis uit modofotograaf, voor het eerst van zich spreken door zijn karakteristieke bijdragen aan het platenlabel Pacific Jazz. Hij fotografeerde de musici in de studio, herkenbaar door een decor van spotjes aan het plafond van de studio. Van die eerste 25cm-lp's waren er zelfs hoezen - die van Bob Brookmeyer en Bud Shank (with Three Trombones) bijvoorbeeld - die alleen maar spotjes te zien gaven, die als diagonalen door het vlak schoten. Hieruit ontstond in 1955 zijn eerste fotoboek, 'Jazz West Coast', een grootformaat, met nietjes bij elkaar gehouden portfolio, een sindsdien ongeëvenaarde en gewilde uitgave.

Zijn latere werk heeft meer het karakter van reportagefotografie, zoals te zien is in 'Jazz Life' (1961). In 1988 verscheen een derde fotoboek, maar het bracht niets nieuws. Pas daarna pakte hij de draad weer op, waarvan een aantal nieuwe uitgaven getuigden. Maar ook die bevatten voor het grootste deel dezelfde of net iets andere foto's uit de eerste periode. In 'Young Chet' (1993) waren vrijwel al zijn foto's van Chet Baker bij elkaar gebracht en een boek over 'New Orleans' (2006) bleek een integrale overheveling van het desbetreffende hoofdstuk in het tot een turf van acht kilo opgevijselde 'Jazz Life' van het jaar daarvoor.

Het zijn vooral uitgeverijen in Europa en Japan die Claxtons werk warm hebben gehouden. Volgens de bibliografie van jazzfotoboeken is hij als hoofdauteur in het register degene met het grootste aantal verwijzingen. Al die uitgaven, waaronder ook agenda's en pakjes ansichtkaarten, teren op Claxtons roem uit die eerste jaren. En dat geldt evenzo voor het recente Jazz Images.

Van alle foto's had ik er, ruw geschat, 90% eerder gezien, afgezien van een of meer alternatieve takes. Van de overige is er één mijn absolute favoriet: Monk, oefenend aan de piano op een podium van een lege zaal in San Francisco, met onder het balkon een schoonmaker die zijn bezem even met rust laat om Monk gade te slaan.

Uit die eerste uitgave van 1955 resteren overigens nog altijd musici die we daarna nimmer meer tegenkwamen: trompettist Dick Collins, trombonist Milt Bernhart, tenorist Dave Pell, pianist Claude Williamson, gitarist Howard Roberts, bassist Monty Budwig, drummer Chuck Flores. En ik mis die befaamde spotjes aan het plafond... **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

ALL ELLINGTON

All Ellington

Platenbakkerij PB0010

Bezetting:

Jodi Gilbert (zang), Eric Boeren (cornet), Jimmy Sernesky (trompet), Joost Buis (trombone), Mo van der Does (altsax, klarinet), Natalio Sued (tenorsax, klarinet), Giuseppe Doronzo (baritonsax, basklarinet), Oscar Jan Hoogland (piano), Wilbert de Joode (bas), Frank Rosaly (drums).

Voor wie het nog niet weet, Nederland heeft een collectief dat de muziek van Ellington in al zijn glorie in ere houdt. Deze groep muzikanten heeft een grote schat aan Ellington-stukken op de lessenaar staan en schaaft daar maandelijks aan in Zaal 100 in Amsterdam. Dat betekent niet dat er, recht in de leer, stukken van Ellington worden nagespeeld. Nee, All Ellington vermengt bekende en onbekende composities van Ellington met verrassende improvisaties en solo's. Maar even zo vrolijk kan de band losbarsten in prachtige collectieven die zo uit de Ellington-hemel lijken te komen. Zoals ook gebruikelijk in het Ellington-orkest speelt deze groep graag medleys. Met dat verschil dat de medleys bij Ellington zeer strak waren afgesproken en bij All Ellington kunnen ze zomaar ontstaan. Verrassend is dat de muzikanten zich tot in detail de muzikale identiteit van de bandleiden van Ellington hebben eigen gemaakt. Baritonsaxofonist Giuseppe Doronzo lijkt wel een reïncarnatie van Harry Carney, maar ook de klarinettisten Mo van der Does en Natalio Sued weten de quintessence van de befaamde rietsectie van het Ellington-orkest perfect te raken.

De cd 'All Ellington' bevat een heerlijke verzameling van evergreens en minder bekend werk uit de schatkamer van Ellington. De stukken op zich zelf zijn onsterfelijk, maar krijgen door deze groep een vorstelijke, eigentijdse behandeling. Zo goed zelfs, dat ik geen aandrang voelde om na het veelvuldig beluisteren van deze cd toch nog even een echte Ellington op te zetten.

Sjoerd van Aelst

All Ellington 'live':

<https://www.youtube.com/watch?v=U38TnoxZUVQ>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

CONNIE HAN

Crime Zone

Mack Avenue Records

Bezetting:

Brian Swartz (trompet),
Connie Han (piano, Fender Rhodes),
Edwin Livingston (bas),
Bill Wysaske (drums),
Walter Smith III (tenorsaxofoon).

Wie op het uiterlijk afgaat komt vaak bedrogen uit. Neem nu de hoes van de cd van Connie Han. De foto's hebben een behoorlijk hoog glamourgehalte. Op de voorkant staat de stoere pianiste in strak zwart leer en de eerste indruk doet fusion vermoeden. Maar de eerste tonen van 'Crime Zone' zijn 100% Amerikaanse jazz. Hardbop, niks fusion. Er is niet veel bekend over Han, maar dat is logisch: ze is pas 23. Ze komt uit Los Angeles en haar ouders spelen klassieke muziek. Connie Han doet denken aan twee andere jonge talenten: Hiromi en Joey Alexander: jong, energiek en bijzonder overtuigend.

'Crime Zone' is een sterk debuutalbum. Han werkt nauw samen met producer en drummer Bill Wysaske. In haar dankwoord noemt ze Wysaske haar mentor. Samen schreven ze zeven van de tien composities. En die doen er toe! De pianiste is ronduit getalenteerd. Ze heeft niet echt een licht toucher. Haar aanslag is juist nogal percussief. Dat komt door haar voorliefde voor drummers en de intensieve samenwerking met Wysaske. Het titelstuk start aan het eind gewoon opnieuw. Pas in de vierde track, 'Pretty Women', gaat het tempo wat omlaag. En o ja, de eerder genoemde fusion komt toch voor in 'Grüvy'. Saxofonist Walter Smith III is een topper op saxofoon. Hij gaat samen op met Han en bepaalt voor een groot deel de sfeer van de cd. Connie Han is een veelbelovend artiest. En ach, dan nemen we die foto's maar voor lief. Het is te verwachten dat haar naam binnenkort zal prijken op de affiches van Europese jazzfestivals.

Peter J. Korten

Luister hier naar de titeltrack:

https://www.youtube.com/watch?v=3-ZatS_Kly8

JEROEN VAN HELSDINGEN BAND**Hels!**

Eigen Beheer

Bezetting:

Jeroen van Helsdingen (toetsen, composities),
Richard Hallebeek (gitaar),
Frans Vollink (basgitaar),
Marc Schenk (drums).

Hoe is deze cd bereid? Hierbij even een Hels recept. Met name wat fusion: u weet wel, die synthese van rock en jazz. Voeg ook wat symfonische rock toe: die druk gearrangeerde muziek waarin zowat elke dertig seconden een ander tempo en een ander knap loopje werden ingezet. Neem daarbij een snufje akoestische piano - het mag klinken of de pianist zó in Chopin kan losbarsten, maar zich inhoudt - en ingrediënten uit de wereldkeuken. Voor dat laatste komt leider Jeroen van Helsdingen rond uit met titels zoals Afrika! en India.

Heel wat mankracht lijkt noodzakelijk voor al het bovenstaande, maar de Jeroen van Helsdingen Band heeft aan vier muzikanten genoeg. De productie van deze cd 'Hels!' is dan ook groots, galmend. De luisteraar ziet voor zijn geestesoog een toetsenman uit de jaren zeventig: als een straaljagerpilot ingebouwd tussen ronkende keyboardtoren. De leider heeft, hoe dan ook, heel wat Weather Report in de platenkast staan.

Gitarist Richard Hallebeek laat de snaren janken, basgitarist Frans Vollink speelt vlotte Jaco Pastorius-loopjes en drummer Marc Schenk - ook vaak gesignaleerd in akoestische settings - weet het geheel niet te log te maken.

Wat opvalt, is het gemak waarmee de complexe partijen van blad worden gespeeld. En, niet onbelangrijk: Hels swingt geregeld. Veel eigentijdse musici zijn meer bezig met componeren dan met swingen. Dat is geen bezwaar, velen hoeven niet zo nodig te swingen, maar het kan geen kwaad als een band in de herinnering brengt waarom menigeen ooit van jazz is gaan houden.

Jeroen de Valk**Bekijk hier een video over de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=89Hu5b4EwPE>

MARK LOTZ/ALAN PURVES**Food Foragers**

Unit Records

Bezetting:

Mark Alban Lotz (fluiten, elektronica),
Alan Purves (percussie, toys).

De titel van dit album, 'Food Foragers' betekent zoveel als 'voedselverzamelaars', in de zin van het antropologische begrip (de jagers versus de verzamelaars). Het is een helder beeld voor hoe fluitist Mark Alban Lotz en slagwerker Alan 'Gunga' Purves te werk gaan in de muziek. Ze verzamelen klanken om muzikaal in leven te blijven. Daarbij maken ze geen onderscheid tussen 'echte' instrumenten en andere objecten. Zo heeft de Schot een heel arsenaal om zich heen verzameld van piepende, knorrende en kwakende speelgoedbeesten, slagwerkinstrumenten uit alle delen van de wereld en allerhande fluitjes. De Duitser bespeelt zo'n beetje alle denkbare fluiten, bouwt ze zelf van pvc en andere materialen en koppelt ze aan elektronica. Een van de helden van het duo is de Braziliaan Hermeto Pascoal, die net zo goed een gloedvolle solo uit een Steinway-vleugel als uit een plastic bloemgieter weet te halen. Ze dragen 'Piepkuiken' aan hem op. Het is een vrolijk, speels en heupwiegend Braziliëans miniatuurtje. Zo zijn er veel tracks op dit album die een spontane lachbui ('Hog time') of een tevreden grijns (het titelstuk) aan de luisteraar zullen ontlokken. Maar dat is zeker niet alles. Zo bevat 'Echoes of a life hereafter' wonderlijke, diepe klanken die een beeld oproepen van een karavaan kamelen in de woestijn. 'Endurance' kent een ontroerende melodie van de hand van Lotz en in 'Belly buttons' zit een onverwoestbare Afrikaanse swing. Het hele album is een overtuigend betoog voor de diepgang van humor, bizarre klanken en ritmiek.

Herman te Loo**Zie hier het duo live in actie:**

<https://vimeo.com/244693726>

TOINE THYS TRIO
The Optimist
 Igloo Records

Bezetting:

Toine Thys (tenor-, sopraansax, basklarinet),
 Sam Yahel (orgel),
 Hervé Samb (gitaar),
 Karl Jannuska (drums).

Voor zijn nieuwste album, 'The Optimist', haalde de Belgische saxofonist/basklarinettist Toine Thys een internationaal gezelschap bij elkaar: de Senegalese gitarist Hervé Samb, de Amerikaanse organist Sam Yahel en de uit Canada afkomstige drummer Karl Jannuska. Het blijkt een subtiel en lichtvoetig gezelschap dat heupwiegend door het nieuwe repertoire van de bandleider heen danst. Want wie met een Hammondorgel in de bezetting vette souljazz of zware funk verwacht, wordt verrast door wat Yahel te bieden heeft. Thys zelf betoont zich opnieuw een lyrische, melodieuze blazer met een voorkeur voor aansprekende thema's die nu eens Afrikaans ('Tête brûlée'), dan weer rockachtig ('Bravo') klinken, door gospel geïnspireerd ('Bowling #1') of met een herkenbare reggaebeat ('Samurai'). Thys is ook in staat om een goede popsong te schrijven, die op het randje van de sentimentaliteit balanceert, maar daardoor juist krachtig is ('Cosmic wassyl [for Wassyl Slipack]'). In de loop van februari wordt het album op diverse plekken in België gepresenteerd, en op 27 februari in Paradox, Tilburg.

Herman te Loo

Hier is de teaser van het album:
<https://youtu.be/M3qMFZ4nbHI>

ZYFT
Midnight Tea Suite
 Creative Sources

Bezetting:

Ziv Taubenfeld (basklarinet),
 Maya Felixbrodt (altviool),
 Henk Zwerver (gitaar).

'Midnight Tea Suite' is de nieuwste plaat waar gitaar-pointillist Henk Zwerver een hoofdrol in speelt. Na eerdere albums met onder meer zijn eigen groep Zwerv en The Bertch Quartet, allemaal verschenen bij het Portugese label Creative Sources, is hij nu te vinden in het trio ZYFT. Hoewel de titel van het album doet vermoeden dat er hier sprake is van een compositie, is de muziek opnieuw 100% geïmproviseerd. Met drie melodie-instrumenten levert dat een soort kamermuziek op. Daarin worden schrille klanken afgewisseld met wonderschone lijnen, zoals in de opening van 'And the curtain opens', waar altvioliste Maya Felixbrodt indruk maakt met haar vlekkeloze klassieke techniek. Er wordt door het drietal goed geluisterd, en waar nodig stil gehouden, zodat er belangwekkende solo-momenten ontstaan, zoals Ziv Taubenfelds basklarinetsolo halverwege hetzelfde stuk. De entree van de gitaar is vervolgens zelfs dramatisch te noemen, waardoor je als luisteraar weer even moet schakelen. Die afwisseling in dynamiek maakt van 'Midnight Tea Suite' een cd die telkens weer verrast.

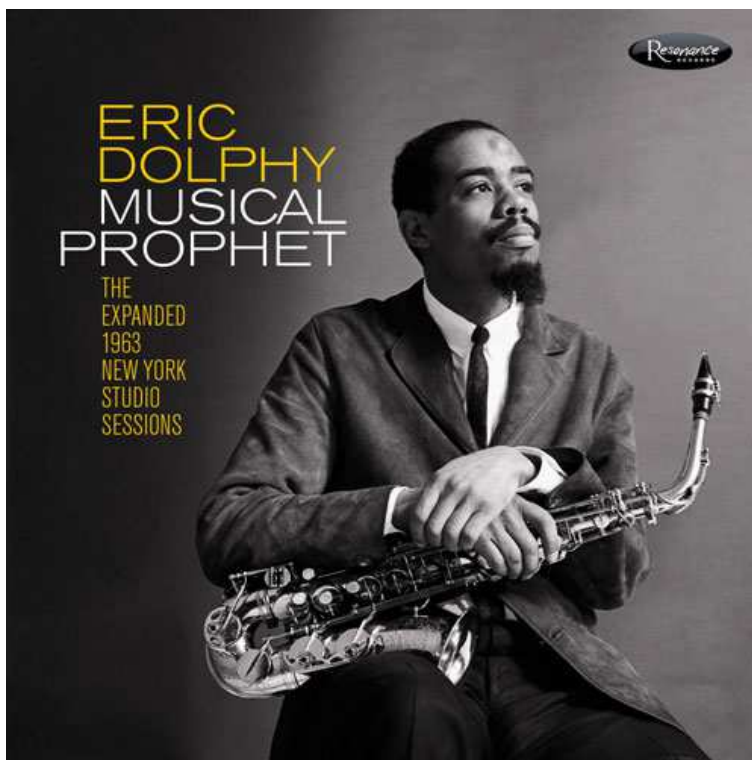
Herman te Loo

Beluister hier tracks van het album:
<https://bit.ly/2UGy2tZ>

DE KOFFER VAN ERIC DOLPHY

In de zomer van 1964 vertrok Eric Dolphy naar Europa, om er onder meer op te treden met pianist Misha Mengelberg, bassist Jacques Schols en drummer Han Bennink. Hij was Amerika beu, ontevreden over het gebrek aan muzikale erkenning, en vooral het racisme zat dat in de VS nog hoogtij vierde. De ironie wilde dat hij in Europa het slachtoffer zou worden van een vorm van racisme die daar ook bepaald niet uitgewoed was. Tijdens een concert in Berlijn met Karl Berger dronk hij een kop thee met een flink aantal scheppen honing, zijn favoriete drank. Dolphy, die zelf niet wist dat hij aan diabetes leed, kwam in een hyper terecht en werd naar een ziekenhuis gebracht. Daar trokken de artsen een snelle conclusie: een zwarte jazzmuzikant, die zal wel een overdosis drugs hebben genomen. Ze lieten hem in coma liggen, en op 29 juni overleed hij, negen dagen na zijn 36ste verjaardag. Een simpele insuline-injectie had zijn leven kunnen redden.

Vóór zijn vertrek had Dolphy aan zijn vrienden Hale en Juanita Smith een koffer in bewaring gegeven. Daarin had hij zijn belangrijkste muzikale bezittingen gestopt, onder meer partituren van zijn eigen composities en een hoeveelheid tapes. Daarop stonden onder meer de opnamen van een sessie uit juli 1963, onder leiding van producer Alan Douglas, in New York. Hieruit werd een selectie gemaakt die zou leiden tot twee platen: 'Conversations' en 'Iron Man', die uitkwamen op Douglas' eigen label. Eind jaren zeventig kreeg fluitist James Newton de inhoud van de koffer in bezit, maar omdat de tapes een monoversie van de muziek bevatten, liet hij ze voorsnog voor wat ze waren. De oorspronkelijke platen waren immers wel in stereo uitgegeven. Alan Douglas had de banden van die stereoversie echter niet meer in zijn bezit, en na verloop van tijd moest Newton concluderen dat ze definitief verloren moest zijn gegaan. Toen Douglas in 2014 overleed, leek de weg vrij om alsnog aan de slag te gaan met de mono-opnamen. Producer Zev Feldman was erg geïnteresseerd om er voor zijn label Resonance iets mee te doen, en nu ligt het resultaat er in de vorm van een uitgebreide reissue op drie cd's/lp's. Met alle 'alternate takes' gaat het daarbij [...vervolg in de rechterkolom](#)

om maar liefst 85 minuten niet eerder uitgegeven muziek. Voor het tamelijk summiere oeuvre van Dolphy een niet geringe toevoeging.

In de informatie in het bijna honderd pagina's tellende boekje bij **'Musical Prophet; The Expanded 1963 New York Studio Sessions'** lezen we dat Dolphy de studio in ging met bijster weinig voorbereiding. Hij nam een aantal eigen stukken mee, die op 'Iron Man' zouden belanden: 'Iron man', 'Mandrake' en 'Burning spear'. Voor 'Conversations' werd gekozen voor composities van anderen, zoals Fats Wallers 'Jitterbug waltz' en 'Music matador', geschreven door altsaxofonist Sonny Simmons en fluitist Prince Lasha, die beiden op de sessie speelden. De samenstelling van het ensemble was sowieso opmerkelijk, met de aanwezigheid van de onbekende, achttienjarige trompettist Woody Shaw en geen pianist, maar vibrafonist Bobby Hutcherson voor het akkoordenwerk. Dolphy was daar blijkbaar erg tevreden mee, want ook op zijn magnum opus 'Out To Lunch!' (1964) handhaafde hij Hutcherson in die rol. Hoewel Dolphy's eigen composities bepaald geen makkelijke kost waren, sloegen de muzikanten zich er toch wonderwel doorheen. Alleen in 'Mandrake' (dat later op 'Last Date' belandde als 'The madrig speaks, the panther walks') horen we in de 'alternate take' een iets andere opvatting van het thema en het arrangement. Alan Douglas had dan ook moeite om te kiezen tussen de verschillende 'takes'. Dat maakt deze nieuwe uitgave meer dan de moeite waard, want we horen hier geen valse starts, afgebroken versies of minder geïnspireerde uitvoeringen.

Wat anno 2019 het meest opvalt aan deze muziek, is hoe fris hij klinkt. De knisperende, heldere klank van de opnamen (voorebeeldig opgepoetst door George Klabin en Fran Gala) helpt daaraan mee, maar wat toch vooral telt zijn het meesterschap en de genialiteit van Dolphy in zijn spel, zijn composities en zijn keuze in repertoire en personeel. Indrukwekkend zijn de duetten met bassist Richard Davis, met wie hij een muzikale eeneiige [...vervolg op de volgende pagina](#)

NIEUWS

Wedstrijd Expression of Art Award 2019 begonnen

De strijd om de Expression of Art Award 2019 is 27 januari begonnen met de eerste mededinger: het Ian Cleaver Quartet. Deze groep doet samen met het [Stan van de Wetering Quartet](#) (24 februari), Forest Light (31 maart) en het Ben Fitzpatrick Quartet (28 april) een gooi naar de eerste prijs van 5.000 euro, te besteden aan verdere muzikale ontwikkeling. Ook wordt er een publieksprijs van 750 euro vergeven. De vier bands van het Conservatorium van Amsterdam (CvA) treden op in het Conservatorium Hotel, dat sinds 2011 is gevestigd in het voormalige pand van het Sweelinck Conservatorium Amsterdam. Alle groepen geven een zondagochtendconcert. Twee groepen gaan door naar de finale op 26 mei, waarna een jury met Edo Righini (CvA), gitarist Reinier Baas en saxofonist Jasper Blom de Award-winnaar kiest.

Zaterdagavond en passepartouts komend NSJF al uitverkocht

Voor de zaterdag van het komende North Sea Jazz Festival zijn geen kaarten meer verkrijgbaar. Ook de passepartoutkaarten voor drie dagen zijn reeds uitverkocht. "Vroeger wachtten mensen met het kopen van kaarten tot een paar weken van tevoren", aldus een woordvoerder van organisator MOJO op Nu.nl, "dat kan nu niet meer, dan vis je echt achter het net." Het North Sea Jazz Festival vindt dit jaar plaats op 12, 13 en 14 juli in Rotterdam Ahoy. Onder anderen het Chris Potter Quintet, saxofonist Joshua Redman, het Bobo Stenson Trio en Ambrose Akinmusire Origami Harvest staan op het programma.

tweeling vormde. Davis was de bassist in het legendarische kwintet waarmee hij in 1961 in The Five Spot speelde, en later op 'Out To Lunch!' was hij opnieuw de niet te missen kompaan. In 'Alone together' horen we hoe geweldig de combinatie basklarinet-contrabas kan klinken. Beide 'takes' klinken alsof de heren vrij aan het improviseren zijn. In de 'alternate take' duikt het thema zelfs pas na een minuut of twee op. En de twee 'takes' van het (überhaupt niet eerder uitgegeven) 'Muses for Richard Davis' van Roland Hanna bevestigen het sublieme strijkwerk van Davis, gekoppeld aan lange lijnen van de basklarinet. Het resultaat is van een diepe ontroering. Ook de griezelig mooie ballad 'Ode to Charlie Parker' van Jaki Byard, dat Dolphy op alt speelt, getuigt van de muzikale diepgang van het duo.

De solo van Dolphy op altsaxofoon, 'Love me', is te horen in drie versies die bevestigen hoe prachtig én verschillend hij een melodie kon omspelen. Net als zijn klassiek geworden altsolo 'Tenderly' en de basklarinetsolo op Billie Holiday's 'God bless the child' zijn dit tracks die bepaald meer zijn dan improvisaties waarbij de ritmesectie is weggefallen. Hier is een ontwikkeling aan de gang van solospel dat op dat moment alleen een vooranger kende in Coleman Hawkins' beroemde 'Body and soul', en vooruitwijst naar het allereerste solo-saxofoonalbum uit de jazzgeschiedenis, 'For Alto' (1969) van Anthony Braxton. In deze solostukken, maar ook in zijn eigen bijdragen aan de ensemblestukken, bewijst Eric Dolphy zich als iemand die een verpletterende virtuositeit koppelde aan een even indrukwekkende muzikaliteit, creativiteit en vernieuwingsdrang. Dat beeld wordt bevestigd in de interviews die een groot deel van het boekje van de set beslaan. Van sessiegenoten als Sonny Simmons en Richard Davis tot hedendaagse bewonderaars als Oliver Lake, Henry Threadgill en Steve Coleman, allemaal zijn ze onder de indruk van wat Dolphy presteert op zijn instrumentarium. Want anders dan veel andere multi-instrumentalisten was Dolphy niet een saxofonist die de fluit en de basklarinet erbij deed, maar voor elk van de instrumenten een eigen taal ontwikkelde. 55 jaar na zijn dood is die voor veel blazers nog steeds een toetssteen voor wat er mogelijk is met deze instrumenten.

Dat hij naast een begenadigd jazzmuzikant een uiterst sympathiek mens was, spreekt ook uit de interviews met zijn collega's. Uiteraard van de doden niets dan goeds, maar in dit geval gaat de vlieger echt op. Iedereen roemt zijn zachtaardige karakter, zijn 'cleane' levenswijze (zonder drugs of alcohol) en zijn muzikale gedrevenheid (in het eindeloos studeren leek hij zeker op zijn kompaan John Coltrane). Han Bennink noemt hem een 'perfect gentleman'. Overigens blijkt uit het interview met de enige niet-Amerikaan dat het een goede zaak was geweest als de interviews in het boekje door een gedegen jazzjournalist waren geschreven. Zo krijgt Pim Jacobs de voornaam 'Sven' en wordt Han alleen omschreven als 'sideman' bij Dexter Gordon en Sonny Rollins. Geen woord over de Instant Composers Pool. De andere interviews worden gemankeerd door een wat geijkt vraag-antwoordprocedé, dat steevast eindigt met een vraag in de trant van 'heb je verder nog wat op te merken over Eric Dolphy?'. Het is overigens maar een kleine tekortkoming aan een verder liefdevol project met een belangwekkend resultaat. 'Musical Prophet; The Expanded 1963 New York Studio Sessions' kan naast de negen-cd-box 'The Complete Prestige Recordings' (die in 1995 uitkwam) staan als monument voor een van de grootste en invloedrijkste muzikanten uit de jazzgeschiedenis.

Herman te Loo

FESTIVAL DJANGO FESTIVAL

Bezetting:

Dario Napoli Trio: Dario Napoli, Paulus Schäfer, Tommaso Papini (gitaar), Nicola Pasquini (basgitaar); Robin Nolan Trio: Jan Akkerman, Robin Nolan, Kevin Nolan (gitaar), Arnoud van den Berg (bas).

Datum en plaats:

26 januari 2019, Bimhuis, Amsterdam.

Drie dagen waren het Bimhuis en café Kapitein Zeppos in handen van gipsygitaristen die de erfenis van Django Reinhardt in leven houden. Daarin is het Bimhuis niet uniek. In juli vindt onder dezelfde naam een Django-festival plaats in Samois-sur-Seine bij het kasteel van Fontainebleau, in augustus is er het Django Reinhardt Festival in Tilburg, om nog te zwijgen over de vele gipsy-jamsessies het jaar rond door het hele land, van Amsterdam, Nijmegen, Breda tot Geldermalsen. Kennelijk is er geen jazzvorm populairder dan gipsyjazz en dat terwijl Django Reinhardt al meer dan 65 jaar geleden is overleden. Het Bimhuis was stijf uitverkocht met een publiek dat tamelijk atypisch is voor deze jazztempel en had ook grote groepen uit het buitenland aangetrokken.

Voor het Bimhuis was het de vijfde keer dat de top van de gipsyjazz zijn krachten met elkaar kon meten, dit keer met gasten van wie rockgitarist Jan Akkerman de meest opvallende was.

Voordat Akkerman optrad was het podium voor het trio van **Dario Napoli**.

Deze Italiaanse gitarist, zelf geen Sinti, heeft dit genre in zich opgezogen en verrijkt met jazz uit de bebop. Zijn gast Paulus Schäfer is wel in een echt gipsy-jazzmilieu geboren, als jongste uit een gezin met louter muzikanten. Hij groeide op in hetzelfde woonwagenkamp als Stochelo Rosenberg en leerde van hem en van Sinti-legende Wasso Grünholz de kneepjes van het vak. Het werd een interessante confrontatie met Napoli, die technisch beslist niet de mindere van Schäfer was. Maar als het om een onbenoembaar emotioneel gevoel gaat steeg Schäfer boven hem uit. Bij elke aanslag van hem zongen de noten, danste hij en bleef hij zwevend als een roofvogel boven de muziek hangen. Het verschil hoor je als ze samen spelen. Schäfer heeft nog lang niet de bekendheid van Stochelo Rosenberg, is met zijn veertig jaar ook nog een stuk jonger, maar staat klaar om tot een groot publiek door te dringen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Robin Nolan (links) en Jan Akkerman. (Foto: Tom Beetz)

Na de pauze was het podium voor **Jan Akkerman**, die bij mijn weten niet eerder gipsyjazz speelde en zeker niet eerder met gitarist **Robin Nolan**. De aard van dit optreden was echt anders dan van Schäfer/Napoli, veel meer in de jazztraditie met stevige Sinti-invloeden. Akkerman is een meesterlijke gitarist die niet alleen de Django-muziek met het grootste gemak en kraakhelder speelt, maar die daar ook een unieke eigen invulling aan geeft en kleine versieringen toevoegt die de muziek fris maken en muzikale verrassingen opleveren. Akkerman en Nolan speelden niet eerder samen en dat was te horen. De misverstanden waren niet van de lucht, maar die werden ook weer professioneel en charmant opgelost. Het smaakte in elk geval naar meer want het lijkt onbetwist dat bij inslijten op elkaar dit nog beter kan.

Het festival werd afgesloten met een jamsessie onder leiding van de Australische gipsygitarist **Ian Date**. Pas toen bleek hoeveel gitaristen in het publiek hadden gezeten. Een stroom van uitstekende gitaristen uit Engeland, Spanje tot zelfs Egypte meldde zich aan om elkaar af te troeven.

Tom Beetz

Paulus Schäfer (links) en Dario Napoli. (Foto: Tom Beetz)

YURI HONING ACOUSTIC 4TET

Bezetting:

Yuri Honing (tenorsaxofoon), Wolfert Brederode (piano), Gulli Gudmundsson (contrabas), Joost Lijbaart (drums).

Datum en plaats:

24 januari 2019, AINSI, Maastricht.

Het Yuri Honing Quartet is al vele jaren een vaste waarde in de Nederlands jazz. Als drievoudig Edison- en Boy Edgar Prijswinnaar bouwt saxofonist en bandleider Yuri Honing sinds de jaren tachtig gestaag aan zijn uitgebreide oeuvre. Met slagwerker Joost Lijbaart, een samenwerking eveneens daterend uit de jaren tachtig, vormt hij een sterke creatieve as waaromheen door de jaren vele projecten en albums van deze formatie gebouwd zijn. Na het succes van het album 'Desire' in 2015 werd het nieuwste album 'Goldbrun' enthousiast ontvangen met vijfsterren recensies in de Nederlandse dagbladen. Naast de vele internationale tournees van het kwartet, staat dit jaar een cd-presentatietoer langs Nederlandse theaters en jazzpodia op de planning.

In een volle zaal van AINSI, Maastricht, trad Honing ontspannen aan voor een lange set van 75 minuten. Het album 'Goldbrun' vormde het kernrepertoire van het optreden, aangevuld met composities van 'Desire' en de onlangs als single uitgebrachte Spotify-hit 'Narcissus'.

Rustig en bedachtzaam openden de vier musici langzaam en zelfverzekerd de set en bouwden een diepzinnige en mystieke sfeer op. Fijnzinnig gespeeld schitterden de gedragen composities van de bandleider met een uitgeknipte dynamiek. Als een vanzelfsprekende eenheid neergezet door een kwartet, dat niets meer hoeft te bewijzen en dat zijn eigen muzikaal idioom gecreëerd heeft.

Wolfert Brederode toverde uit de piano met zijn kenmerkend subtiele toucher klankkleuren en pulserende ritmische patronen, die leunend op de melodische baslijnen van contrabassist Gulli Gudmundsson een uitgeknipte basis legden voor het intense saxofoongeluid van Honing. Een spannende vrije rol in de formatie was weggelegd voor de inventieve drums van drummer Joost Lijbaart, die als een fijnschilder kleurend accenten en polyritmische elementen toevoegde. Vaak wisselend van sticks en brushes bepaalde hij attent luisterend mede de signatuur van de composities. De klankkleuren en melodielijnen van de instrumenten mengden subtiel en vulden

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Yuri Honing. (Foto: Jean Schoubs)

elkaar aan en vormden samen een onweerstaanbare eenheid. Het geboeid luisterende publiek werd door het naadloos krachtig musicerende kwartet gedurende anderhalf uur meegevoerd in een concert van overtuigende bezonken schoonheid. Een in gedragen klankkleuren opgebouwde wereld die diepzinnig, melancholisch en vol spannende momenten in het samenspel was. Hedendaags, modern en zeer persoonlijk. Een muzikale wereld, waarin het goed toeven was en waarin een liefhebber van schoonheid, intellectuele diepgang en gedurfde muzikale melancholie volop zijn hart kon ophalen. Het subtiel dynamische groepsgeluid werd uit een stuk meeslepend neergezet door een formatie die stond als een huis. Een gemeente staande ovatie van het publiek sloot de indrukwekkende avond in stijl af. Een mooie opsteker voor de organisatie van Jazz Maastricht, die de perfecte omstandigheden had gecreëerd voor een spannende avond met eigentijdse jazz.

Het Yuri Honing Kwartet heeft gedurende vele jaren zijn onmiskenbaar eigen stijl gecreëerd en fijn gepolijst. Het resultaat is een zeer persoonlijke en diepzinnige sound, die door zijn subtiliteit en creativiteit de verwende jazz connaisseur veel te bieden heeft. Vanwege zijn gedragen stijl en sterke emoties heeft deze ook de potentie om een breed publiek ook buiten de gebaande paden van de jazz aan te spreken.

Mathilde Löffler

'THIS IS FLIPPIN' GREAT!'

Joachim Berendt noemde ze in de 1975-editie van zijn gezaghebbende 'The Jazz Book' 'rock big bands'. Groepen zoals Blood Sweat & Tears en Chicago. Vanaf eind jaren zestig timmerden ze een tijdje aan de weg, samen met groepen als Chase ('Get it on'; nog altijd een geliefd stuk bij bigbands), Lighthouse ('One fine morning'), The Ides of March ('Vehicle') en Tower of Power (hoewel die formatie meer richting soul en funk neigde). Het waren, kort door de bocht, rockbands met een blazerssectie en vocalisten die, om alles te overstemmen, flink wat volume in huis moesten hebben. Ze werden opgericht door jonge Amerikaanse musici die zich hadden laten inspireren door popnummers als 'Don't you care' van The Buckinghams (een formatie uit Chicago die kan worden omschreven als 'brass rock meets easy listening') en platen van het orkest van trompettist Maynard Ferguson. Zet u van hem maar eens het nummer 'Give it one' van de elpee 'M.F. Horn Two' (1972) op, dan hoort u wat ik bedoel.

Berendt had niet veel op met de 'rock big bands'. Enige sympathie kan hij nog wel opbrengen voor Blood, Sweat & Tears, een groep die werd opgericht door onder anderen multi-instrumentalist Al Kooper, trompettist Randy Brecker, trompettist Jerry Weiss en gitarist Steve Katz, maar die veelvuldig van bezetting wisselde. In de platen die BS&T maakte - een grote hit was 'Spinning wheel' - was volgens Berendt nog wel enige ontwikkeling te bespeuren, maar verder was het in zijn ogen de dood in de pot:

"There is no - or hardly any - development among the rock big band. Frequently they strike the listener with a strange stiffness and immobility." Veel toekomst zag hij dan ook niet voor deze vorm van jazzrock. "More likely, the rock big bands will disappear as quickly as they emerged." Over Chicago Transit Authority, later kortweg Chicago, was hij teleurgesteld. "Chicago sounded promising at first, but has bogged down in stereotyped repetition of what already was on the first record." En toen wist hij nog niet eens dat de band na 1975 steeds meer zou afglijden naar pop. De groep maakte tot nu toe volgens Wikipedia 36 albums, waarvan er in totaal meer dan honderd miljoen verkocht werden. Dat dan weer wel...

...vervolg in de rechterkolom

Berendt's veronderstelling dat de 'rock big bands' van voorbijgaande aard zouden zijn is bewaarheid. De formule was inderdaad beperkt en nieuwe aanwas bleef uit. Al zou je kunnen zeggen dat ze voorbeelden waren voor formaties als Earth, Wind & Fire. Formaties die je, variërend op Berendt, 'soul-funk big bands' zou kunnen noemen.

Hoewel de 'rock big band'-era maar beperkt van duur was, heeft deze stroming wel interessant materiaal nagelaten. De door Berendt bekritiseerde groep Chicago heeft een aantal ijzersterke nummers opgenomen die terecht niet onder het stof zijn verdwenen. Nummers als 'Beginnings', Question 67 and 68', 'Free', 'I'm a man', 'Make me smile' en 'Saturday in the park'. Dankzij een groep Russische musici, opererend als Leonid and Friends, is op You Tube te horen wat een 'rock big band' in goeden doen vermag. De Russen spelen onder meer de bovengenoemde stukken in de originele Chicago-arrangementen en zijn weergaloos. Met gastsolisten als saxofonist Igor Butman en trompettist Arturo Sandoval slaat de damp er vanaf. Wat een sound! Wat een energie! Wat een vakmanschap! Bassist en initiatiefnemer Leonid Vorobyev en zijn collega's zijn niet onopgemerkt gebleven en worden door honderdduizenden bekeken (1,3 miljoen kijkers voor '25 or 6 to 4'). Zomaar wat reacties: 'My God...this is flippin' great!', 'I say what you're all thinking.... They are better', 'Vocals and musicianship just awesome' en 'These guys sound like the original raw energy'. Begin januari hebben ze voor het eerst voet op Amerikaanse bodem gezet en met succes enkele concerten gegeven. Wellicht hebben ze daar ook hun idolen de hand geschud. Want Chicago hoorden ze nimmer live. Die traden nog nooit in Rusland op...

Hans van Eeden

Kijk hier naar 'Free' met een solo van Igor Butman:
<https://www.youtube.com/watch?v=njZHiCdVQN8>

FESTIVALS MAART

JAZZFEST

Studio/K & StayOkay, Amsterdam
13 maart 2019

(<https://jazzfestamsterdam.nl/>)

Met onder anderen:

Chambertones & Becca Stevens, Bruno Calvo, Floris Kappeyne, Pablo Held en Secret Swing Society.

JAZZ IN DE KAMER

Diverse locaties, Leiden

14 maart 2019

(<http://jazzindekamer.nl/#home>)

Met onder anderen:

Herman/Beets/Glerum/Bennink, Ramon Valle, Fay Claassen, Hoogenhuis/Van Ruller, Paul van Kessel, Frerichs/Deurloo, Wild Man Conspiracy feat. Chris Cheek en Fondse/Brinkman.

LEUVEN JAZZ

Diverse locaties, Leuven

14 tot en met 24 maart 2019

(<https://www.leuvenjazz.be>)

Met onder anderen:

LG Jazz Collective, Albert Vila Trio, 40 Years Igloo Records, Kameel, Vijya Iyer & Craig Taborn en de [B-Jazz International Contest](#). **Deelnemers:** Aishinka (B), Obradovic-Tixier Duo (FR), Trio de Lucs (D), Xavi Torres Trio (SP), Anders Fjelsted Sextet (DN), Stefano Minder 5-tet (IT). De finales zijn op 22 en 23 maart.

GOOIS JAZZFESTIVAL

't Spant, Bussum

23 maart 2019

(<https://www.gooisjazzfestival.nl/>)

Met onder anderen:

Henk Meutgeert New Jazz Orchestra, Mike Boddé en Hermine Deurloo, Peter Beets Trio, Amsterdam Funk Orchestra & Anton Goudsmit.

JAZZTIVAL

Diverse locaties, Alkmaar

30 maart 2019

(<http://www.jazztival.nl>)

Met onder anderen:

Heleen van den Hombergh & Bert van den Brink, Rebound. Meer namen volgen.

JAZZCATS

Diverse locaties, Kortrijk

30 maart 2019

(<http://www.jazzcats.be>)

Met onder anderen:

Hypnotic Brass Ensemble, Colin Stetson, Vels Trio, Teun Verbruggen Quartet, Allison Miller's Boom Tic Boom en Hendrik Lasure Warm Bad.

Concertaankondigingen vindt u op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZ IN BEELD

Zo'n 150 mensen waren 26 januari naar het Cultureel Centrum van Voorschoten gekomen voor een concert van de Big Band Koninklijk Conservatorium Den Haag onder leiding van John Ruocco. De Letse zangeres Marija Voitenkova (zie foto's) stond voor de pauze voor het orkest. Na de pauze nam mede-student Dominyka Mickute (uit Litouwen) haar plek in. (Persfoto's)

HET VERHAAL VAN...

BLOSSOM DEARIE

Jazzfans in de buurt van Parijs stemmen het beste af op radio TSF Jazz, 89.9 FM. Je ontsnapt bijna nooit aan zangeres en pianiste Blossom Dearie, eens getrouwd met Belgische saxofonist en fluitist Bobby Jaspar. Maar wie is die Amerikaanse Blossom Dearie, met een Mona Lisa-'smile', die veel songs in het Frans zingt, met een flinterdun wegwaai-stemmetje? Blossom Margrete Dearie werd geboren op 28 april 1924 in East Durham en stierf in Greenwich Village, NYC, op 7 februari 2009. In haar jeugd leert ze klassieke piano, studeert Bach en Chopin. Ontdekt jazz en verhuist naar New York, studeert tussendoor Frans met een Berlitz-taal cursus. Start een muzikale carrière en maakt haar eerste opnamen in mei 1948 voor Spotlite met scat-singers Dave Lambert en Buddy Stewart. Op 28 juli zingt ze twee songs bij Stan Getz-Al Haig, OJC 706. Ze is een van de Blue Fames bij het orkest van Woody Herman en een van de Blue Reys van Alvino Rey. Op 19 februari 1952 zingt Blossom een strofe op King Pleasure's 'Moody's mood for love', opgedragen aan saxofonist James Moody. Nicole Barclay nodigt Dearie in 1952 uit om naar Parijs te komen, waar ze werkt met zangeres Annie Ross. Ze formeert de vocale groep The Blue Stars met dikwijls de Belgische vibrafonist Sadi in het orkest (1952-1955). De Swingle Singers, bekend door interpretaties van Bach, komen voort uit die Blue Stars. In 1955 heeft Dearie een hit met een Franstalige versie van George Shearings 'Lullaby of Birdland', 'La légende du Pays des Oiseaux' (arrangement Michel Legrand). In Parijs leert Dearie saxofonist Bobby Jaspar kennen en trouwt met hem op 24 maart 1955 in Luik. Blossom woont vier jaar in Parijs, maar keert naar New York terug in zomer 1956, het jaar waarin Norman Granz Verve Records opstart. Ze haalt een contract binnen bij deze platenbaas en maakt haar eerste piano-soloplaat. Eind jaren vijftig, begin jaren zestig, neemt ze zes platen voor Verve op, in trio of kwartet, ondermeer met bassist Ray Brown, en de gitaristen Herb Ellis en Kenny Burrell. Intussen treedt ze op in het New York clubcircuit waar ze met Miles Davis, Gil Evans, Gerry Mulligan en zanger Dave Lambert jazzbabbels heeft.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Blossom Dearie op de hoes van de elpee 'Blossom Dearie'.

Haar bekendste plaat voor Capitol Records 'May I come in?' met het orkest Jack Marshall, is opgenomen in februari 1964. In 1965 treedt ze op voor de Franse televisie met het Jack Diéval Trio met 'C'est le printemps' of 'It might as well be spring', bewerking Jean Sablon. In 1966 staat ze voor het eerst in Ronnie Scott's in Londen, en maakt ze vier platen voor Fontana. Ronnie Scott: "Telkens als ze hier optrad maakte ze veel drukte zodra iemand maar eens kuchte!".

Blossom Dearie was een grote fan van Ramses Shaffy. Ze trad op als gast in zijn programma Shaffy Cantate toen dat te zien was van 14 tot 30 juni 1968 in het Paviljoen Theater van het Kurhaus te Scheveningen. Dearie's versie van 'Sammy' staat op 'Winchester In Apple Blossom' uit 1977. Louis van Dijk: "Dan had ze een prachtige jurk aan, maar wel met basketbalschoenen eronder, zo gek als een deur. Maar ze deed prachtige dingen. Ze zat altijd te breien tijdens de pauzes". In 1973 sticht ze haar eigen platenlabel Daffodil. Vijf jaar later toerde ze met de Ierse gitarist Louis Stewart in Australië. Vanaf 1983 speelde Dearie veel in de Roseland Ballroom, Manhattan. De laatste jaren vertolkte ze vooral eigen composities en lichtvoetige songs van George Gershwin en Cole Porter. Haar laatste plaat is een single 'It's alright to be afraid', opgedragen aan de slachtoffers en overlevenden van de terreur op 11 september 2001 in het World Trade Center, NYC. In 2006 stopt ze met optreden, haar laatste optreden vond plaats in Danny's Skylight Room in Manhattan. Dearie stierf na een lange ziekte, 85 jaar. Picasso en Rubens kan je niet vergelijken, Blossom Dearie benadert geen Ella Fitzgerald of Sarah Vaughan. Je houdt van haar of niet! En heeft Blossom Dearie ooit in België opgetreden? Dat kon ik niet achterhalen. **Erik Marcel Frans**

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

- * Blossom Dearie – The Lost Sessions From the Netherlands, met Metropole Orkest o.l.v. Dolf van der Linden en Rogier van Otterloo, opnamen 1968 tot 1989, LP Fundamenta 1804033
- * Met haar man Bobby Jaspar nam ze slechts twee platen op: op 16 jan 1956 voor Barclay 'Blossom Dearie Piano', met Belg Benoît Quersin contrabas, Christian Garros drums, heruitgebracht op Fresh Sound 555 als 'Blossom Dearie Plays April In Paris' featuring Bobby Jaspar; op 22mei 1959 in New York 'My Gentleman Friend' met Kenny Burrell, Ray Brown, Ed Thigpen, Jazz Masters 51
- * In New York, 1976, 'My New Celebrity is Yours', waarop ook Toots Thielemans, Daffodil 103
- * Real Gone Jazz 320 'Six Classic Albums', 70 tracks 1956-1960
- * Enlightenment 9028 'The Complete Recordings 1952-1962', een vier-cd-box met 95 tracks

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 4 februari 2019

1 Harold Mabern

The Iron Man: Live At Smoke
(Smoke Sessions)

2 Pat Bianchi

In The Moment
(Savant)

3 Joe Magnarelli Quintet

If You Could See Me Now
(Cellar Live)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\)](#).

OVERLEDEN

Michel Legrand, 26 januari '19 (86)

Zoon van Franse bandleider Raymond Legrand, jazzpianist, arrangeur en componist van melodieën voor de film, waarvan er vele het tot standard brachten. Vanaf 1957 successen in Amerika. Werkte samen met Miles Davis, violist Stephane Grappelli, zangeres Sarah Vaughan, saxofonist Ben Webster, saxofonist Phil Woods en anderen.
(jjm)

AFSCHIEDSTOURNEE REIN DE GRAAFF

Data:

1 maart, Enschede, De Tor
2 maart, Edam, Mahogany Hall
3 maart, Utrecht, TivoliVredenburg (x)
6 maart, Groningen, Brouwerij Martinus
8 maart, Leeuwarden, De Harmonie
10 maart, Veendam, Van Beresteyn
15 maart, Amsterdam, Bimhuis (x)

Bezetting:

Rein de Graaff, piano
Marius Beets, bas
Eric Ineke, drums
+ (in verschillende bezettingen)
Benjamin Herman, saxofoon
Maarten Hoogenhuis, saxofoon
Marco Kegel, saxofoon
Tineke Postma, saxofoon
speciale gast (x):
Ronnie Cuber, baritonsax (3/3 en 15/3)

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 februari 2019

De Hongaarse zangeres Veronika Harcsa en haar landgenoot gitarist Bálint Gyémánt. (Foto: Glodi Balasz)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

SEED ENSEMBLE

Driftglass (Jazz re:freshed)

[Jan Granlie, salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

RANDI PONTOPPIDAN

Rooms (Chant Records)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

VERONIKA HARCSEA AND BÁLINT GYÉMÁNT QUARTET

Shapeshifter (Traumton)

[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

ERIC DOLPHY

Musical Prophet - The Expanded 1963 New York Studio Sessions
(Resonance Records)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](#)

ALEXANDER HAWKINS

Iron Into The Wind - Piano Solo (Intakt Records)

[Patrik Sandberg, OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)

RYMDEN

Reflections And Odysseys (Jazzland)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

KJETIL JERVE | TIM THORNTON | ANDERS THORÉN

Circumstances (AMP Music and Records)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

MATS EILERTSEN/HARMEN FRAANJE/THOMAS STRØNEN

And Then Comes The Night (ECM)

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)

BRANFORD MARSALIS QUARTET

The Secret Between The Shadow And The Soul (Okeh)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

FRANCESCO DIODATI - YELLOW SQUEEDS

Never The Same (Auand Records)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

JOHN BUTCHER/JOE MCPHEE

At The Hill Of James Magee (Trost Records)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

PIOTR SCHMIDT QUARTET FEAT. WOJCIECH NIEDZIELA

Tribute To Tomasz Stańko (SJ Records)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort, Jorre Reynders,

• **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

• **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JOCHEM DE MOLENAAR: INFO GEZOCHT

Onze medewerker Erik Marcel Frans verhaalde in Jazzflits 311 uitgebreid over de Duitse pianiste Jutta Hipp. In zijn zoektocht naar haar stuitte hij in 'Knaurs Jazz Lexicon' van A.M. Dauer, uit 1957, op de vermelding '1946 bei Jock de Molenaar'. Het gaat hier over bassist **Jochem de Molenaar**, geboren op 13 augustus 1919 en broer van Ab de Molenaar (The Millers). Naar aanleiding van deze vermelding heeft onze medewerker een aantal specifieke vragen. Was Jochem de Molenaar in Leipzig en, zo ja, waarom? Was hij daar alleen of met nog een Nederlandse muzikant? Wat was hem daar beloofd? En wanneer is hij overleden? Kunt u Erik Marcel Frans verder helpen? Dan horen wij dat graag: jazzflits@gmail.com.

JAZZ IN BEELD

Jan Akkerman tijdens het Django Festival in het Bimhuis. (Foto: Tom Beetz) (zie het concertverslag op pagina 9)